

kan Børns Anbringelse paa de i denne Lov hjemlede Maader uden Samtykke af Forældrene eller dem, der træde i disses Sted, kun ske i Henhold til denne Lov. Dog skal det have sit Forblivende ved Bestemmelsen i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9. April 1891 § 40 om, at Fattigvæsenet skal tage sig af de Børn, hvis Forældre modtage vedvarende fast Understøttelse udenfor Forsørgelsesanstalter, dersom Børnene blive vanrøgtede.

Lovforslaget, som det fremsattes, var i alt væsentligt overensstemmende med det Lovudkast, der var udarbejdet af den af den i 1895 nedsatte Kommission angaaende Statstilsyn med Børneopdragelsen. (Et Lovforslag, der ligeledes byggede paa Kommissionsudkastet, fremsattes af Justitsminister Goos for Landstinget i den sidste Halvdel af Rigsdagssamlingen 1900—01. Det naaede kun til 1. Behandling og Henviisning til Udvalg). De Punkter i Lovforslaget, som navnlig vare Genstand for Forhandling, eventuel Forandring i Rigsdagen vare følgende: 1) Efter Forslag af Folketingets Udvalg bleve de nu bestaaende *private Foreninger* paa flere Punkter indsatte som Mellemed mellem Staten og Børnene. Hovedbestemmelsen i saa Henseende er den, at Overværgeraadet kan bestemme, at Anbringelsen af Børnene kan ske enten ved Værgeraadet eller gennem en af disse med offentlig Anerkendelse virkende Foreninger. 2) *Værgeraadets Sammensætning*. Efter Lovforslaget skulde Værgeraadene udenfor København bestaa af Politimesteren, en af Amtsraadet valgt Mand, Sognepræsten, Sogneraadetsformanden i Landkommunerne og et Kommunalbestyrelsesmedlem i Købstadskommunerne, en Lærer eller Lærerinde samt to af Kommunalbestyrelsen valgte Mænd eller Kvinder, medens i København Værgeraadene skulde bestaa af en af Justitsministeren valgt Formand, en Sognepræst, en Læge og 4 af Borgerrepræsentationen valgte Medlemmer (mindst 1 Kvinde). I Folketinget udgik efter Forslag af hele Udvalget Sognepræsten samt (udenfor København) Politimesteren og den af Amtsraadet valgte, hvorhos Affattelsen af Bestemmelserne ogsaa paa anden Maade ændredes noget. Landstinget satte atter Præsten ind (foreslaaet af la Cour, Daneskjold-Samsøe, Goos, Pagh, Reedtz-Thott, Rottbøll og Sehested og vedtoges med 30 St. mod 21), hvorhos Sondringen mellem i og udenfor København ombyttedes med den Sondring, der nu staar i Loven. Til Gengæld for, at Politimesteren sattes ud, indsatte Folketinget Bestemmelsen om, at Underdommeren skal tages med i visse Tilfælde. (Nogle Forslag i Folketinget af Slengerik og Anton Jensen om, at Værgeraadenes Medlemmer skulle vælges af de kommunale